

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΤΕΛΙΚΕΣ ΜΠΟΥΡΔΕΣ

Η λέξη που επικρατεί μετά τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες είναι η **ένταση** των φαινομένων. Αυτή η ένταση που υπερνικάει οποιαδήποτε απόκριση τεχνική, τεχνολογική ή/και επιχειρησιακή. Σε αυτό που πρέπει να εστιάζουμε όμως για την ουσία των συμπερασμάτων δεν είναι η ένταση αλλά η **συχνότητα** εμφάνισης των φαινομένων. Η κλιματική κρίση λοιπόν, ως αποτέλεσμα της καπιταλιστικής λεηλασίας του φυσικού περιβάλλοντος, οδηγεί στην εμφάνιση οικο-συστημικών κρίσεων, μικρότερης ή μεγαλύτερης έντασης, με μεγαλύτερη συχνότητα.

Οι επιτελικοί κομάντος έχουν καταρρεύσει και στις δύο περιπτώσεις, και στα μικρά και στα μεγάλα. Δεν έχουμε αυταπάτες σε αυτό, ούτε ένα νερό δεν μπορούν να δώσουν. Ωστόσο αξίζει να μείνουμε στην δήλωση Βορίδη που συμπυκνώνει τη θανατοπολιτική του κράτους: *«τα φαινόμενα θα εμφανίζονται εμείς το μόνο που θα κάνουμε είναι ένας αποζημιωτικός μηχανισμός»*. Αυτό διαπραγματεύεται η εξουσία την αξία της καταστροφής μας και όχι την αξία της ζωής. Γιατί όλα έχουν μία τιμή.

Ως κοινωνία λοιπόν να βάλουμε ανάχωμα σε αυτή τη κανονικοποίηση της υποτίμησης της ζωής. Γιατί αν κάτι άντεξε στην ένταση και τη συχνότητα των φαινομένων ήταν η αλληλοβοήθεια και η κοινωνική αλληλεγγύη. Αυτή άνοιξε δρόμους ζωής εκεί που το κράτος διαχειριζόταν το θάνατο.

Τέλος για την επόμενη μέρα. Για την αποκατάσταση των χρήσεων γης το λόγο έχει η κοινωνία. Ούτε η αγορά ούτε το κράτος που τρίβουν τα χέρια τους στις καμένες και τις πλημμυρισμένες εκτάσεις. Ήρθε η ώρα να μιλήσουμε για τη ζωή που θέλουμε να ζούμε, για τον καθαρό αέρα που θέλουμε να αναπνέουμε, για τα δάση που θέλουμε να περπατάμε, για τις πλατείες που θέλουμε να παίζουμε, για τα ποτάμια και τις θάλασσες, για το φαγητό που θέλουμε γευόμαστε.

Μόνο ο λαός σώζει το λαό